

§ 59. *Понятіе за Христіанскж-тж добродѣтель.*

Христіанска-та добродѣтель състои въ свободно-то постоянно стремленіе на душж-тж къмь испълненіе-то всичкый Божественъ Законъ, спорѣдъ ученіе-то и примѣра Іисусъ Христовы чрѣзъ съдѣйствіе-то на благодать-тж Божіж. Както дума и Лѣтвичникъ: «Христіанинъ може да ся нарече той, кой-то, колко-то е възможно чловѣку, по «дражава Христу въ думы-тѣ, въ дѣла-та и въ мысли-тѣ, право и «неукоризненно като вѣрува въ святіжж Троица (Сл. 1 4).

§ 60. *Своиства-та на Христіанскж-тж добродѣтель*

1) Христіанска-та добродѣтель състои отъ свободно-то стремленіе на душж-тж къмь испълненіе-то Закона Божій. Зачто-то само такви дѣйствія можтъ да имжтъ нравственно вмѣненія, кои-то сж извършватъ по свободно избраніе. Понеже чловѣкъ, что испълнява Заповѣди-тѣ Божіи по принужденіе, не може да ся назове добродѣтеленъ.

2) Това свободно стремленіе на душж-тж къмь испълненіе-то закона Божій трѣбва да бѣде постоянно, твърдо; зачто-то скоропрехотящи-тѣ стремленія на душж-тж къмь добро, добри-тѣ мысли, желанія и чувствованія, въ кои-то мнозина поставятъ венчко-то дѣло на добродѣтель-тж, не съставляватъ още Христіанскж-тж добродѣтель; понеже кратковрѣменни-тѣ заявленія къмь добро-то можтъ да ся заявяватъ и въ самы-тѣ порочны хора.

3) Христіанска-та добродѣтель трѣбѣ да има за свое начало любовь тж къмь Бога. Зачто-то много дѣйствія, по видимому сж показватъ съвършено съгласни съ закона Божій, (нѣ) нѣмжтъ нравственно достоинство; тука принадлежатъ тыя дѣйствія кои-то ся извършватъ не по любовь къмь Бога и ближнаго, а по врожденнж склонность, по едниж привычкж или физическж необходимость. Подобно и дѣйствія по видимому сж добри, нѣ губятъ цѣнж-тж си по лоше то намѣреніе, кое-то провеходи или отъ лъжливы начала или часто отъ развращенно сърдце. Безвѣско съмнѣніе не можтъ да ся признајтъ за добродѣтелни тыя, кои-то сами-себе, поставятъ съ цѣль за себе, и съ това во всичко тржеатъ (ползж) само за самы-себе, да служи на самолюбіе-то или на чувственность-тж имъ. Хора, кои-то извършватъ добродѣтели (или съ цѣль), да служатъ само за тѣхны пригоды, называтъ ся лицемѣри, каквы-то Спаситель въ лице-то на фарисей-тѣ нарича *гробове повалениы* кои-то *отвѣзъ ся показватъ красни а отвѣзъръ пѣли съ кости на мъртавици и вслкакви нечистоты* (Мат. 23. 27). Самый-тж отвратителенъ видъ на лицемѣріе-то бива тогава, кага-то нѣкой ся показва добродѣтеленъ не само за придобиваніе похвалж и славж на себѣ, нѣ и за достыганіе каквждабилж гнусна и беззаконнж цѣль. Зачто-то кога-то е за насъ тѣжакъ грѣхъ немареніе-то за преусиѣваніе въ добродѣтель тж; то колко повече употребяваніе-то добродѣтель-тж въ орудіе на страсти-тѣ и беззаконія-та, и употребяваніе-то небесны-тѣ дарове въ погыбель на хора-та?

4) Добродѣтель-та присвоява непрерывный-тж подвигъ на чловѣка въ продѣлжаваніе-то па цѣлій му животъ, и за това ся изискува отъ него всегдашне самоотвърженіе и самопожъртвованіе (Мат.